

РЕШЕНИЕ

№ 762

гр. София, 08.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 23.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **6068** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по член 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „ИВЕТ-87“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място] и адрес на управление: [улица], ет. 1, представлявано управителя Г. Л. М., подадена чрез адв. Г. В., срещу решение № ПИ - 232/13.06.2022 г. на директора на Териториална дирекция (ТД) на Национална агенция за приходите (НАП) - С., с което е оставена без уважение жалбата срещу Разпореждане изх. № С220022-137-0006339/25.05.2022 г., издадено от С. И. – главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП - С..

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на решението, поради противоречието му с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Позовавайки се на Тълкувателно решение (ТР) № 2 от 12.04.2017 г. по т.д. № 3/2016 г. на ОСС, I и II колегия на ВАС, жалбоподателят счита, че по отношение на вземането от наложена имуществена санкция по Наказателно постановление (НП) № 334829-F378361/24.04.2018 г. е приложим давностният срок по чл. 82, ал. 1, б. „а“ ЗАНН, а именно две години, а не общият 5-годишен, посочен в нормата на чл. 171, ал. 1 ДОПК. Във връзка с основанията за спиране и прекъсване на давността, акцентира, че единственият документ, редовно връчен на дружеството, е разписка за получено съобщение за продажба чрез търг с тайно наддаване, който не отговарял на чл. 243, чл. 246 и чл. 251 ДОПК. Намира за приложима кратката тригодишна давност за вземанията за лихви, произтичащи от непогасени данъчни и

осигурителни задължения, които също намира за погасени по давност. Претендира се отмяна на оспореното решение и присъждане на сторените по делото разности.

Ответникът – директорът на ТД на НАП С., чрез юрк. Г., в писмено становище оспорва основателността на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена, ведно с присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не ангажира становище по делото.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Срещу жалбоподателя „ИВЕТ-87“ ЕООД е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2016 г. по описа на ТД на НАП – С. за събиране на установени изискуеми публични вземания в общ размер на 610 044.38 лв., от които главница в размер на 439 191.30 лв. и лихви в размер на 170 853,08 лв., изчислена към 10.06.2022 г., произтичащи от задължения за данък върху добавената стойност, данък върху доходите на физическите лица и приравнени на тях данъци, задължителни осигурителни вноски по декларация обр. 6, както и наложена имуществена санкция по НП № 334829-F378361/24.04.2018 г.

На длъжника е изпратено съобщение за доброволно изпълнение изх. № С170022-048-0090578/17.05.2017 г., получено на 13.03.2018 г.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С170022-022-0028020/17.05.2017 г. на основание чл. 200 и чл. 202, ал. 1 ДОПК, вр. чл. 195, ал. 1-3 ДОПК, публичният изпълнител е наложил обезпечителна мярка – запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки на дружеството, находящи се в три търговски банки: до „Търговска банка Д“ АД е изпратено запорно съобщение с изх. № С180022-029-0033672/17.10.2018 г., получено на същата дата; до „Юробанк България“ АД е изпратено запорно съобщение изх. № С170022-146-0005582/17.05.2017 г., получено на 19.05.2017 г., с наложен запор от тази дата, както и до „Обединена българска банка“ АД е изпратено запорно съобщение изх. № С170022-146-0005581/17.05.2017 г., получено на 19.05.2017 г., по което е получен отговор от банката, че дружеството не е нейн клиент.

С разпореждане за присъединяване изх. № С180022-105-0058248/08.03.2018 г., връчено на длъжника на 13.03.2018 г. (л. 32), към изпълнителното дело са присъединени подробно описани публични задължения с вискател НАП за задължения по ЗДДС, ЗДДФЛ, ДОО, ЗОО и ДЗПО за периода 01.04.2017 г. до 01.01.2018 г.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С1900-022-0067041/05.08.2019 г. е наложена възбрана върху следните имоти на длъжника:

- Апартамент 1, находящ се в УПИ V-1868, с площ от 115.3 кв.м., находящ с в [населено място], общ. Столична, [жк], с балансова стойност 312 997.63 лв.;
- Офис 3, находящ се в УПИ V – 1868, с площ 13.1 кв.м, находящ се в [населено място], общ. Столична, [жк], с балансова стойност 52 002.37 лв.

Възбраните са вписани в Служба по вписванията - С. на 06.08.2019 г.

На 03.05.2022 г. в ТД на НАП С. е постъпило Възражение вх. № С220022-000-020990, с което жалбоподателят претендира изтекла погасителната давност на веманията за ДДС, данък върху доходите от трудови правоотношения и приравнени на тях, ЗОО и

УПФ преди м.01.2017 г. и лихви преди м.05.2019 г. Поискано е задълженията да бъдат отписани от данъчно-осигурителната сметка.

По повод възражението е издадено Разпореждане изх. № С220022-137-0006339/25.05.2022 г., издадено от С. И. – главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП – С., с което е отказано да бъдат погасени по давност посочените публични задължения.

Разпореждането е връчено на дружеството на 25.05.2022 г., като на 30.05.2022 г. същото е обжалвано пред директора на ТД на НАП – С., който с процесното решение е приел жалбата за неоснователна.

Решението е връчено на жалбоподателя на 18.06.2022 г., видно от приложеното по делото удостоверение за извършено електронно връчване.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена срещу годин за обжалване административен акт, от процесуално легитимирано лице и в срока по чл. 268, ал. 1 ДОПК, с оглед на което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, в кръга на определените му правомощия и в предвидената форма и съдържание. Посочени са фактическите и правните основания за издаването му, като съдът не констатира наличие на съществени процесуални нарушения.

Идентичен извод следва и по отношение на потвърденото от ответника Разпореждане изх. № С220022-137-0006339/25.05.2022 г. – А.: чл. 167, ал. 1 и чл. 226, ал. 1 ДОПК.

По материалната законосъобразност на проверявания акт, обусловен от преценката за настъпила погасителна давност за вземанията по ИД №[ЕИК]/2016 г. :

Давността, като способ за погасяване на публичните задължения, е посочена в разпоредбата на чл. 168, т. 3 ДОПК. Тя се определя като период от време, в който ако едно субективно право не се упражнява от титуляря му, то се погасява.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5 - годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. С изтичането на 10 - годишен давностен срок, считано 01 януари на годината следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено - т.нар. абсолютна давност (чл. 171, ал. 2 ДОПК). С изтичането на предвидените давностни срокове се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане, за което тези срокове са изтекли. Самото публично вземане остава дължимо и може, както да бъде платено доброволно (чл. 174 ДОПК), така и да бъде прихванато (чл. 128, ал. 1 ДОПК; 170, ал. 3 ДОПК).

Разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ДОПК регламентира основанията и периода на спиране на давността. Съгласно визирия законов текст, давността спира при следните хипотези: 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението,

се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Основанията за прекъсване на давността са регламентирани в алинея втора на цитираната разпоредба, според която давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната. От прекъсването на давността започва да тече нова давност - чл. 172, ал. 3 ДОПК .

По отношение публичното вземане, произтичащо от наложена с Наказателно постановление № 334829-F378361/24.04.2018 г. имуществена санкция:

Защитната теза на жалбоподателя неправилно се гради на тълкувателния акт на ВАС по т.д. № 3/2016 г., който касае единствено административното наказание "глоба", не и административнонаказателни санкции спрямо юридически лица и еднолични търговци по Глава четвърта от ЗАНН. Действително вземанията за глоби и имуществени санкции са публични държавни вземания по силата на чл. 162, ал. 2, т. 7 ДОПК и чл. 13, ал. 2. т. 4 ДОПК. Поради това те се подчиняват на общия режим на погасителната давност, предвидена в цитираните закони, с изключение на случаите, при които със закон е предвиден по-кратък срок. Такъв по-кратък срок е предвиден в ЗАНН, но само относно административното наказание „глоба“. Спецификата на глобата като вид административно наказание е факторът, който е в основата на сравнително по-кратките давностни срокове за реализиране на административно-наказателната отговорност и за изпълнението на административното наказание.

По отношение на имуществените санкции в ЗАНН не е предвиден изричен регламент относно давността им. Те самите не са предвидени като вид административно наказание (чл. 13, ал. 1, б. „а“ – „в“ ЗАНН), а имат собствена уредба в Глава четвърта от ЗАНН, дължаща се на различията в правната същност на тези две санкции. Липсата на идентитет е отразена и в мотивите на ТР № 3 от 03.07.2014 г. по т.д. № 5/2013 г. на ОСС на ВАС, където е посочено, че давностните срокове, предвидени за изпълнение на административното наказание "глоба" в чл. 82, ал. 1, б. "а", във вр. с ал. 2 и ал. 3 от ЗАНН, не са приложими по отношение на "имуществената санкция", наложена с влязло в сила наказателно постановление и не е налице законодателен пропуск или непълнота по смисъла на чл. 46 от ЗНА, за да се обоснове приложението им по аналогия. Следователно погасителната давност за имуществените санкции се подчинява на общия режим на публичните вземания по ДОПК. В тази връзка, изложените в жалбата възражения, че е приложима тригодишната давност по ЗАНН, са неоснователни.

На следващо място, между страните не се спори, че НП е влязло в сила на 20.11.2018 г., при което и по аргумент от чл. 171, ал. 1 ДОПК давността е започнала да тече на 01.01.2019 г. и следва да изтече на 1 януари 2024 г. Т.е. към настоящия момент не е изтекла.

По отношение на вземанията за данък върху добавената стойност за периода м. 01.2013 г. – м.01.2017 г.:

Съгласно разпоредбата на чл. 125, ал. 1 ЗДДС за всеки данъчен период регистрираното по чл. 96, 97, 97а, 99 и чл. 100, ал. 1 и 2 лице подава справка-декларация, съставена въз основа на отчетните регистри по чл. 124. Сроктът за

подаване на СД е посочен в разпоредбата на ал. 5 на същата разпоредба, според която декларациите по ал. 1 и 2 и отчетните регистри по ал. 3 се подават до 14-о число включително на месеца, следващ данъчния период, за който се отнасят.

В случая дружеството претендира погасяване по давност на задълженията, възникнали преди м.01.2017 г.

Видно от Разпореждане изх. № С220022-137-0006339 публичният изпълнител се е произнесъл по задълженията, възникнали считано от м.12.2015 г. до 08.03.2018 г., поради което на основание чл. 91, ал. 2 ДОПК за задълженията, възникнали преди м.12.2015 г. е налице мълчалив отказ, контролиран от административната инстанция видно от мотивите в решението на ответника.

За тези задължения давностният срок е започнал да тече считано от 01.01.2014 г. и щеше да изтече 01.01.2019 г., ако не беше издεδено ПНОМ изх. № С170022-022-0028020/17.05.2017 г. за налагане на обезпечителни мерки – запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки на дружеството. Запорното съобщение е връчено на 19.05.2017 г., като от тази дата обезпечителната мярка е възпроизвела действие и давност не тече съобразно разпоредбата на чл. 172, ал. 1, т. 5 ДОПК.

С друго ПНОМ изх. № С1900022-022-0067041/05.08.2019 г. е наложена възбрана върху недвижими имоти, собственост на длъжника. В. е вписана на 06.08.2019 г., което обезпечително действие също има за свой правен резултат спиране на давността.

По делото не са налице доказателства за отмяна на наложените обезпечителни мерки, нито, че е прекратено тяхното действие, поради което не може да се приеме, че спирането е преустановено.

Идентичен извод следва и по отношение на данъка върху доходите на физическите лица и приравнени на тях, както и на задължителните осигурителни вноски за периода м.12.2015 г. до м.01.2017 г.

Задълженията по ЗДФЛ подлежат на деклариране и внасяне през годината, следваща календарната година, за която се отнасят, а задължителните осигурителни вноски – до 25-то число на месеца, следващ месеца за които се отнасят. От това следва, че данъкът върху доходите за най-стария период подлежи на деклариране през 2016 г., а давността започва да тече на 01.01.2017 г. и следва да изтече на 01.01.2022 г. За задължителните осигурителни вноски по декл. обр. б за м.12.2015 г. давностният срок е започнал да тече от 01.01.2017 г. Както беше посочено по-горе обаче с наложените обезпечителни мерки давностните срокове са спрени, поради което не може да се приеме, че е изтекъл 5-годишният срок по чл. 171, ал. 1 ДОПК.

За претендираните лихви за периода м.01.2013 г., касаещи най-старото вземане, давностният срок е започнал да тече считано от 01.01.2014 г., като този срок е спрял с валидното налагане на обезпечителните мерки от страна на публичния изпълнител. Не е изтекъл и 10-годишният срок по чл. 171, ал. 2 ДОПК, който изтича на 01.01.2024 г.

За пълнота съдът намира за уместно да отбележи, че с разпореждането за присъединяване не е прекъсната давността по смисъла на чл. 172, ал. 2 ДОПК, както неправилно приема ответникът. Посочената разпоредба гласи, че давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната. С посоченото разпореждане към изпълнителното дело са присъединени публични задължения за периода 2017 г. - 2018

г. Това присъединяване към вече образуваното изпълнително дело не представлява същинско действие по принудително изпълнение по смисъла на чл. 172, ал. 2 ДОПК по отношение на задълженията, за които ИД е образувано. Това действие се явява подготвително по отношение на новоприсъединените задължения (в този смисъл са мотивите към ТР № 7 от 15.04.2021 г. по т.д. № 8/2019 г., ОСС на ВАС I и II колегия), но не представлява същинско действие по принудителното изпълнение по отношение на по-старите задължения. Поради това не може да се приеме, че давността е прекъсната с разпореждане изх. № С180022-105-0058248/08.03.2018 г.

Независимо от това, с оглед изложените по-горе мотиви, съдът намира оспорването на решение № ПИ - 232/13.06.2022 г. за неоснователно.

При този изход на спора претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателна, като „ИВЕТ-87“ ЕООД следва да бъде осъдено да заплати по сметка на Националната агенция за приходите сума в размер на 100 лв. на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 160 ал. 1, предл. последно и чл. 161, ал. 1, изр. трето, вр. чл. 129, ал. 7 ДОПК, Административен съд – София-град, III отделение, 75-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ИВЕТ-87“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място] и адрес на управление: [улица], ет. 1, представлявано управителя Г. Л. М., срещу решение № ПИ - 232/13.06.2022 г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С., с което е оставена без уважение жалбата срещу Разпореждане изх. № С220022-137-0006339 от 25.05.2022 г., издадено от С. И. – главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С..

ОСЪЖДА „ИВЕТ-87“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място] и адрес на управление: [улица], ет. 1, представлявано управителя Г. Л. М., да заплати на Националната агенция за приходите разноски за настоящата инстанция в размер на 100 (сто) лева.

Решението е окончателно на основание чл. 268, ал. 2 ДОПК.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК.

СЪДИЯ: